

عنوان مقاله:

معرفی و بررسی رساله فی معنی المحبه از شاهدای شیرازی و تصحیح نسخه خطی آن

محل انتشار:

هفتمین همایش بین المللی مطالعات دینی، علوم انسانی و اخلاق زیستی در جهان اسلام (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 17

نویسنده:

محمد جواد ناسک چهارمی - دانشجوی دکتری ادیان و عرفان تطبیقی دانشگاه فردوسی مشهد

خلاصه مقاله:

شاه داعی شیرازی که نام کاملش سید نظام الدین محمود است و به شاه داعی الی الله نیز خوانده می شود، از عارفان و شاعران قرن نهم هجری قمری در فارس است. وی در سال ۸۱۰ ه.ق به دنیا آمد و در جمادی الاولی سال ۸۷۰ وفات یافت. از مهمترین آثار شاه داعی شیرازی میتوان به سته داعی یعنی مثنوی های شش گانه که عبارتند از مشاهد، گنج روان، چهل صباح، چهارچمن، چشمه ی زندگانی و عشق نامه اشاره کرد. شاه داعی شیرازی در حوزه نثر نیز آثاری همچون رساله نسایم گلشن شرح گلشن راز شیخ شبستری، تحفه المشتاق، کشف المراتب و جواهرالکتوز شرح رباعیات سعدالدین حموی دارد. از رسالات با ارزش و کمتر شناخته شده از شاهدای شیرازی، که بیانگر توجه او به تفسیر قرآن و تأملات عرفانی است، رساله ی فی معنی المحبه است. این رساله در مجموعه آثار خطی شاه داعی در کتابخانه گنج بخش پاکستان به شماره ۸۴۹ و نیز در مجموعه بیست و دو رساله ای کتابخانه مجلس ایران به شماره ۶۳۱ نگهداری و کتابت شده است. شاه داعی در رساله فی معنی المحبه که آن را به سفارش نوه ی شاه نعمت الله ولی تألیف کرده است، به مسئله ی عشق و محبت در عرفان توجه نشان می دهد. به نظر می رسد از مهم ترین ویژگی ها و تازه های تاریخی و ادبی این رساله، شرح شاه داعی شیرازی بر یک غزل از استادش یعنی شاه نعمت الله ولی باشد. این مقاله در نظر دارد به تأثیر شاه نعمت الله ولی بر اندیشه یشاه داعی اشاره کرده و در بخش دیگری به تصحیح نسخه خطی رساله فی معنی المحبه بپردازد

کلمات کلیدی:

شاه نعمت الله ولی، شاه داعی شیرازی، رساله المحبه، تصوف، قرن نهم هجری قمری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1712782>

